

Παραπομπές του Φυλλαδίου Εργασίας για τη Συνάθροιση Ζωή και Διακονία

4-10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΛΕΥΤΙΚΟ 18, 19

«Να Παραμένετε Ηθικά Αγνοί»

w19.06 σ. 28 ¶1

Εγγυημένη Προστασία από μια Σατανική Παγίδα

Αναφερόμενος στις διαστροφές των γύρω εθνών, ο Ιεχωβά είπε στους Ισραηλίτες: «Δεν πρέπει να κάνετε ό,τι κάνουν στη γη Χαναάν, στην οποία σας φέρνω. . . . Είναι ακάθαρτος αυτός ο τόπος, και θα τον τιμωρήσω για το σφάλμα του». Για τον άγιο Θεό του Ισραήλ, ο τρόπος ζωής των Χαναναίων ήταν τόσο βρόμικος ώστε ο τόπος στον οποίο ζούσαν είχε γίνει ακάθαρτος, είχε μολυνθεί.—Λευιτ. 18:3, 25.

w17.02 σ. 20 ¶13

Ο Ιεχωβά Οδηγεί τον Λαό Του

¹³ Πόσο πολύ διέφεραν αυτοί οι πιστοί βασιλιάδες από τους ηγέτες άλλων εθνών, άντρες που κατευθύνονταν από ανθρώπινη σοφία και κοντόφθαλμη στρατηγική! Υπό την ηγεσία των Χαναναίων, οι άνθρωποι έκαναν απεχθή πράγματα, τα οποία περιλάμβαναν αιμομειξία, ομοφυλοφιλία, κτηνοβασία, θυσίες παιδιών και χονδροειδή ειδωλολατρία. (Λευιτ. 18:6, 21-25) Επιπλέον, οι Βαβυλώνιοι και οι Αιγύπτιοι ηγέτες δεν ακολουθούσαν τους επιστημονικά έγκυρους κανόνες υγιεινής που έδωσε ο Θεός στον Ισραήλ. (Αριθ. 19: 13) Αντίθετα, ο αρχαίος λαός του Θεού έβλεπε πώς προωθούσαν οι πιστοί ηγέτες του την πνευματική, ηθική και σωματική καθαρότητα. Ήταν ξεκάθαρο ότι ο Ιεχωβά τούς οδηγούσε.

w14 1/7 σ. 7 ¶2

Τι θα Κάνει ο Θεός για την Κακία

Τι θα συμβεί σε όσους αρνούνται πεισματικά να αλλάξουν τις οδούς τους και επιμένουν να κάνουν άσχημα πράγματα; Σκεφτείτε την ξεκάθαρη υπόσχεση: «Οι ευθείς θα κατοικήσουν στη γη και οι άμεμπτοι θα απομείνουν σε αυτήν. Όσο για τους

πονηρούς, αυτοί θα εκκοπούν από τη γη· και οι δόλιοι θα ξεριζωθούν από αυτήν». (Παροιμίες 2:21, 22) Η επιτροπή των πονηρών θα είναι πια παρελθόν. Υπό αυτές τις ειρηνικές συνθήκες, οι υπάκουοι άνθρωποι θα ελευθερωθούν σταδιακά από την κληρονομημένη ατέλεια.—Ρωμαίους 6:17, 18· 8:21.

Πνευματικά Πετράδια

w06 15/6 σ. 22 ¶11

«Πόσο Αγαπώ το Νόμο Σου!»

¹¹ Μια δευτέρη πτυχή του Μωσαϊκού Νόμου η οποία αντανακλούσε το ενδιαφέρον του Θεού για την ευημερία του λαού του ήταν το δικαίωμα της σταχυολόγησης. Ο Ιεχωβά διέταξε πως, όταν κάποιος Ισραηλίτης γεωργός θέριζε τη σοδειά από τον αγρό του, έπρεπε να επιτρέπει σε εκείνους που βρίσκονταν σε ανάγκη να συλλέγουν τα απομεινάρια που άφηναν οι θεριστές. Οι γεωργοί δεν έπρεπε να θερίζουν εντελώς τις άκρες του αγρού τους ούτε έπρεπε να μαζεύουν τα υπολείμματα από τα σταφύλια ή τις ελιές. Τα δεμάτια των σιτηρών που είχαν ξεχαστεί στους αγρούς δεν έπρεπε να συλλέγονται. Αυτή ήταν μια στοργική διευθέτηση για να αφελούνται οι φτωχοί, οι πάροικοι, τα ορφανά και οι χήρες. Ομολογουμένως, η σταχυολόγηση απαιτούσε σκληρή εργασία από μέρους τους αλλά, μέσω αυτής, μπορούσαν να αποφύγουν την επαιτεία.—Λευιτικό 19:9, 10· Δευτερονόμιο 24:19-22· Ψαλμός 37:25.

11-17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΛΕΥΤΙΚΟ 20, 21

«Ο Ιεχωβά Ξεχωρίζει τον Λαό Του»

w04 15/10 σ. 11 ¶12

Παράδεισος—Είναι για Εσάς;

¹² Ωστόσο, υπάρχει κάτι που δεν πρέπει να παραβλέψουμε. Ο Θεός είπε στους Ισραηλίτες: «Πρέπει να τηρείτε όλη την εντολή που σας διατάζω σήμερα, για να γίνετε ισχυροί και να μπείτε και να πάρετε στην κατοχή σας τη γη».

(Δευτερονόμιο 11:8) Στα εδάφια Λευιτικό 20:22, 24 γίνεται λόγος για την ίδια εκείνη γη: «Πρέπει να τηρείτε όλα τα νομοθετήματά μου και όλες τις δικαστικές αποφάσεις μου, και να τα εκτελείτε, για να μη σας εξεμέσει η γη στην οποία σας φέρνω για να κατοικήσετε σε αυτήν. Γι' αυτό σας είπα: «Εσείς θα πάρετε στην κατοχή σας το έδαφός τους, και εγώ θα σας το δώσω για να το πάρετε στην κατοχή σας, γη όπου ρέει το γάλα και το μέλι»». Ναι, η κατοχή της Υποσχεμένης Γης εξαρτόταν από μια καλή σχέση με τον Ιεχωβά Θεό. Επειδή οι Ισραηλίτες δεν υπάκουσαν στον Θεό, γι' αυτό και εκείνος επέτρεψε στους Βαβυλωνίους να τους κατακτήσουν και να τους απομακρύνουν από τον τόπο κατοικίας τους.

it-2 σ. 107 ¶3

Κληρονομιά

Κάθε περιουσιακό στοιχείο που μετά το θάνατο του κατόχου περιέρχεται στον κληρονόμο ή στους δικαιωματικούς διαδόχους· οτιδήποτε λαβαίνει κάποιος από τους προγεννήτορες ή τους προκατόχους του μέσω διαδοχής. Το εβραϊκό ρήμα που χρησιμοποιείται ως επί το πλείστον είναι το ρήμα **ναχάλ** (ουσιαστικό, ναχαλάχ). Το ρήμα αυτό έχει σχέση με την απόκτηση ή τη χορήγηση κληρονομιάς ή κληρονομικής ιδιοκτησίας, συνήθως εκ διαδοχής. (Αρ 26:55· Ιεζ 46:18) Το ρήμα γιαράς χρησιμοποιείται ενίστε με τη σημασία «κληρονομώ», αλλά συχνότερα σημαίνει «παίρνω στην κατοχή μου» ανεξαρτήτως διαδοχής. (Γε 15:3· Λευ 20:24) Επίσης, έχει την έννοια «εκδιώκω· διώχνω», κάτι που υπονοεί στρατιωτικές επιχειρήσεις. (Δευ 2:12· 31:3) Οι λέξεις του πρωτότυπου ελληνικού κειμένου που συνδέονται με την κληρονομιά είναι συγγενικές της λέξης **κλῆρος**, η οποία εκτός από την κυριολεκτική της σημασία σημαίνει επίσης «συμμετοχή» και «κληρονομιά».—Ματ 27:35· Πρ 1:17· 26:18.

it-2 σ. 724 ¶6

Πουλιά

Μετά τον παγγήνινο Κατακλυσμό, ο Νώε πρόσφερε ως θυσία «καθαρά πετούμενα πλάσματα» μαζί με ζώα. (Γε 8:18-20) Έκτοτε, ο Θεός επέτρεψε στον άνθρωπο να συμπεριλάβει πουλιά στη διατροφή του, με την προϋπόθεση ότι δεν θα έτρωγε το αίμα. (Γε 9:

1-4· παράβαλε Λευ 7:26· 17:13.) Άρα, η “καθαρότητα” ορισμένων πουλιών εκείνη την εποχή φαίνεται πως σχετιζόταν με κάποια θεϊκή ένδειξη ότι ήταν αποδεκτά για θυσία. Η Βιβλική αφήγηση δείχνει ότι κανένα από τα πουλιά δεν είχε χαρακτηριστεί «ακάθαρτο» για βρώση μέχρις ότου δόθηκε ο Μωσαϊκός Νόμος. (Λευ 11:13-19, 46, 47· 20:25· Δευ 14:11-20) Οι παράγοντες που καθόριζαν ποια πουλιά χαρακτηρίζονταν τελετουργικά «ακάθαρτα» δεν αναφέρονται ξεκάθαρα στην Αγία Γραφή. Γι' αυτό, μιλονότι τα περισσότερα πουλιά που έφεραν αυτόν το χαρακτηρισμό ήταν αρπακτικά ή νεκροφάγα, αυτό δεν ίσχυε για όλα. (Βλέπε ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟΣ.) Η εν λόγω απαγόρευση άρθρηκε με τη θέσπιση της νέας διαθήκης, όπως αποκάλυψε ο Θεός στον Πέτρο μέσω οράματος.—Πρ 10:9-15.

Πνευματικά Πετράδια

it-2 σ. 1133 ¶8

Τομές

Ο Νόμος του Θεού απαγόρευε συγκεκριμένα τη δημιουργία τομών στη σάρκα για τους νεκρούς (Λευ 19:28· 21:5· Δευ 14:1), και αυτό επειδή ο Ισραήλ ήταν άγιος λαός για τον Ιεχωβά, ειδική ιδιοκτησία του. (Δευ 14:2) Επομένως, όφειλε να παραμένει απαλλαγμένος από όλες τις ειδωλολατρικές συνήθειες. Επίσης, τέτοιες ακραίες εκδηλώσεις πένθους, συνοδευόμενες από αυτοτραυματισμούς, ήταν εντελώς ακατάλληλες για έναν λαό ο οποίος ήταν πλήρως ενήμερος για την πραγματική κατάσταση των νεκρών και για την ελπίδα της ανάστασης. (Δα 12:13· Εβρ 11:19) Εκτός αυτού, η απαγόρευση του αυτοακρωτηριασμού εντύπων στους Ισραηλίτες το δέοντα σεβασμό για το ανθρώπινο σώμα, το οποίο είναι έργο του Θεού.

18-24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΛΕΥΤΙΚΟ 22, 23

«Οι Εποχιακές Γιορτές και η Σημασία τους για Εμάς»

it-1 σ. 626 ¶2, 3

Γιορτή των Άζυμων Άρτων

Η πρώτη ημέρα της Γιορτής των Άζυμων Άρτων

ήταν επίσημη σύναξη, καθώς επίσης σάββατο. Τη δεύτερη ημέρα, στις 16 Νισάν, ἐφερναν στον ιερέα ἑνα δεμάτι από τους πρώτους καρπούς του θερισμού του κριθαριού—της πρώτης σοδειάς που ωρίμαζε στην Παλαιστίνη. Πριν από αυτή τη γιορτή δεν μπορούσαν να φάνε καινούρια σιτηρά, ψωμί ἡ ψημένα σιτηρά από τη νέα συγκομιδή. Ο ιερέας πρόσφερε συμβολικά αυτούς τους πρώτους καρπούς στον Ιεχωβά κινώντας ἑνα δεμάτι με σιτηρά πέρα δώθε, ενώ προσφερόταν ως ολοκαύτωμα ἑνα υγιές κριάρι στον πρώτο του χρόνο μαζί με μια προσφορά σιτηρών μουσκεμένων με λάδι και μια σπονδή. (Λευ 23:6-14) Δεν υπήρχε εντολή να καίγεται μέρος από τα σιτηρά ἡ από το αλεύρι των σιτηρών στο θυσιαστήριο, όπως συνήθιζαν να κάνουν μεταγενέστερα οι ιερείς. Εκτός από τη δημόσια ἡ εθνική προσφορά πρώτων καρπών, υπήρχε επίσης η πρόβλεψη να προσφέρει κάθε οικογένεια και κάθε άτομο που είχε ιδιοκτησία στον Ισραήλ ευχαριστήριες θυσίες στη διάρκεια αυτής της εορταστικής περίστασης.—Εξ 23:19· Δευ 26:1, 2· βλέπε ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΡΠΟΙ.

Σημασία. Η βρώση ἀζυμων ἄρτων αυτή την περίοδο ἡταν σε αρμονία με τις οδηγίες που είχε λάβει ο Μωυσῆς από τον Ιεχωβά, όπως αυτές παρατίθενται στα εδάφια Ἐξοδος 12:14-20, όπου περιλαμβάνεται η εξής αυστηρή εντολή, στο εδάφιο 19: «Ἐπί εφτά ημέρες δεν θα βρίσκεται στα σπίτια σας προιζύμι». Στο εδάφιο Δευτερονόμιο 16:3 οι ἀζυμοι ἄρτοι ονομάζονται «ψωμί της ταλαιπωρίας», διότι κάθε χρόνο υπενθύμιζαν στους Ισραηλίτες τη βιαστική τους αναχώρηση από τη γη της Αιγύπτου (κατά την οποία δεν υπήρχε χρόνος για να υποστεί ζύμωση το ζυμάρι τους [Εξ 12: 34]). Ως εκ τούτου, επανέφεραν στη μνήμη τους την κατάσταση ταλαιπωρίας και δουλείας από την οποία απελευθερώθηκε ο Ισραήλ, όπως είπε ο ίδιος ο Ιεχωβά, «ώστε να θυμάσαι την ημέρα που βγήκες από τη γη της Αιγύπτου όλες τις ημέρες της ζωῆς σου». Η συνειδητοποίηση της τωρινής ελευθερίας που απολάμβαναν ως ἔθνος και η αναγνώριση του Ιεχωβά ως Ελευθερωτή τους αποτελούσαν το κατάλληλο υπόβαθρο για την πρώτη από τις τρεις μεγάλες επήσιες γιορτές των Ισραηλιτών.—Δευ 16:16.

it-2 σ. 634 ¶4

Πεντηκοστή

Οι πρώτοι καρποί του θερισμού του σιταριού ἐπρεπε να τύχουν διαφορετικής μεταχείρισης από τους πρώτους καρπούς του κριθαριού. Με δύο δέκατα του εφά λεπτό σιτάλευρο (4,4 λίτρα) και προζύμι ἐπρεπε να φτιάξουν και να ψήσουν δύο ψωμιά. Αυτά ἐπρεπε να είναι “από τις κατοκίες τους”, πράγμα που σημαίνει ότι ἐπρεπε να είναι ψωμιά σαν αυτά που έφτιαχναν για καθημερινή χρήση στο σπίτι και όχι αποκλειστικά για άγιους σκοπούς. (Λευ 23:17) Τα ψωμιά συνοδεύονταν από ολοκαυτώματα και από μια προσφορά για αμαρτία, καθώς και από δύο αρσενικά αρνιά ως προσφορά συμμετοχής. Ο ιερέας κινούσε τα ψωμιά και τα αρνιά ενώπιον του Ιεχωβά βάζοντας τα χέρια του κάτω από τα ψωμιά και από τα κομμάτια των αρνιών και κινώντας τα εμπρός πίσω, πράγμα που υποδήλωνε ότι τα παρουσίαζε ενώπιον του Ιεχωβά. Αφού προσφέρονταν τα ψωμιά και τα αρνιά, ανήκαν πλέον στον ιερέα ο οποίος τα έτρωγε ως προσφορά συμμετοχής.—Λευ 23:18-20.

w14 15/5 σ. 28 ¶11

Συνεχίζετε να Προχωρείτε Μαζί με την Οργάνωση του Ιεχωβά;

¹¹ Υποκινούμενη από βαθύ ενδιαφέρον για εμάς, η οργάνωση του Ιεχωβά μάς προτρέπει να δίνουμε προσοχή στη συμβουλή του αποστόλου Παύλου: «Ἄς σκεφτόμαστε ο ἑνας τον ἄλλον ώστε να παρακινούμε σε αγάπη και καλά ἔργα, μη παύοντας να συναθροίζόμαστε, όπως έχουν συνήθεια μερικοί, αλλά ενθαρρύνοντας ο ἑνας τον ἄλλον, και τόσο περισσότερο όσο βλέπετε την ημέρα να πλησιάζει». (Εβρ. 10:24, 25) Οι ετήσιες γιορτές καθώς και άλλες συνάξεις για λατρεία εποικοδομούσαν πνευματικά τους Ισραηλίτες. Επιπλέον, τέτοιες εκδηλώσεις ἡταν χαρωπές περιστάσεις, όπως η ξεχωριστή Γιορτή των Σκηνών που τελέστηκε την εποχή του Νεεμία. (Ἐξοδ. 23:15, 16· Νεεμ. 8:9-18) Παρόμοια οφέλη αποκομίζουμε και εμείς από τις συναθροίσεις και τις συνελεύσεις μας. Ας αξιοποιούμε πλήρως αυτές τις προμήθειες για να ενισχύουμε την πνευματική υγεία και την ευτυχία μας.—Τίτο 2:2.

Πνευματικά Πετράδια

w19.02 σ. 3 ¶3

Κρατήστε την Ακεραιότητά Σας!

³ Σε ό,τι αφορά εμάς τους υπηρέτες του Θεού, «ακεραιότητα» σημαίνει ολόκαρδη αγάπη για τον Ιεχωβά και αδιάρρηκτη αφοσίωση σε εκείνον ως Πρόσωπο, έτσι ώστε το θέλημά του να έρχεται πρώτο σε όλες μας τις αποφάσεις. Εξετάστε κάποιες επεξηγηματικές πληροφορίες. Μια βασική έννοια της εβραϊκής λέξης που αποδίδεται «ακεραιότητα» στη Γραφή είναι η εξής: ολόκληρος, άρτιος, πλήρης. Για παράδειγμα, οι Ισραηλίτες πρόσφεραν ζώα ως θυσία στον Ιεχωβά, και ο Νόμος έλεγε ότι τα ζώα έπρεπε να είναι πλήρως υγιή. (Λευιτ. 22:21, 22) Ο λαός του Θεού απαγορεύοταν να προσφέρει ένα ζώο που του έλειπε πόδι, αφτί ή μάτι. Δεν μπορούσαν επίσης να προσφέρουν ένα άρρωστο ζώο. Ήταν σημαντικό για τον Ιεχωβά να είναι το ζώο ολόκληρο, άρτιο, πλήρες. (Μαλ. 1: 6-9) Καταλαβαίνουμε γιατί ο Ιεχωβά νοιάζεται για την αρτιότητα ή την πληρότητα. Όταν αγοράζουμε κάτι, λόγου χάρη ένα φρούτο, ένα βιβλίο ή ένα εργαλείο, δεν θέλουμε να έχει τρύπες ή να είναι λειψό. Θέλουμε να είναι ολόκληρο, άρτιο, πλήρες. Παρόμοια νιώθει και ο Ιεχωβά όσον αφορά την αγάπη μας για αυτόν, την οσιότητά μας. Πρέπει να είναι ολόκληρη, άρτια, πλήρης.

25-31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΛΕΥΤΙΚΟ 24, 25

«Το Ιωβηλαίο και η Μελλοντική Ελευθερία»

it-1 σ. 909 ¶1

Ελευθερία

Ο Θεός της Ελευθερίας. Ο Ιεχωβά είναι ο Θεός της ελευθερίας. Αυτός ελευθέρωσε το έθνος του Ισραήλ από τη δουλεία στην Αίγυπτο. Ο ίδιος τους είπε ότι εφόσον υπάκουαν στις εντολές του θα ήταν ελεύθεροι από στερήσεις. (Δευ 15:4, 5) Ο Δαβίδ μίλησε για «ξενοιασιά» μέσα στα πυργόσπιτα της Ιερουσαλήμ. (Ψλ 122:6, 7) Εντούτοις, ο Νόμος προέβλεπε ότι, αν κάποιος γινόταν φτω-

χός, μπορούσε να πουλήσει τον εαυτό του ως διούλο ώστε να έχει τα αναγκαία ο ίδιος και η οικογένειά του. Άλλα ο Νόμος χορηγούσε σε αυτόν τον Εβραίο την ελευθερία του στο έβδομο έτος της υποδούλωσής του. (Εξ 21:2) Όταν ερχόταν το Ιωβηλαίο έτος (κάθε 50 χρόνια), κηρυσσόταν ελευθερία στη γη προς όλους τους κατοίκους της. Κάθε Εβραίος διούλος ελευθερωνόταν, και ο καθένας επέστρεφε στη γη της κληρονομιάς του. —Λευ 25:10-19· βλέπε ΙΩΒΗΛΑΙΟ.

it-2 σ. 108 ¶2

Κληρονομιά

Εφόσον η γη παρέμενε στην κατοχή της ίδιας οικογένειας από γενιά σε γενιά, δεν μπορούσε να πουληθεί για πάντα. Στην ουσία, λοιπόν, η πώληση γης αποτελούσε απλώς εκμίσθωσή της αντί της αξίας των σοδειών που θα παρήγε, η δε τιμή αγοράς καθορίζοταν ανάλογα με το πόσα χρόνια απέμεναν μέχρι το επόμενο Ιωβηλαίο, οπότε κάθε εδαφική ιδιοκτησία επέστρεφε στον αρχικό ιδιοκτήτη αν δεν είχε αγοραστεί εκ νέου ή απολυτρωθεί πριν από το Ιωβηλαίο. (Λευ 25:13, 15, 23, 24) Η διάταξη αυτή περιλάμβανε και σπίτια σε ατείχιστες πόλεις, τα οποία θεωρούνταν μέρος της υπαίθρου. Όσο για ένα σπίτι σε περιτειχισμένη πόλη, το δικαίωμα εξαγοράς ίσχυε μόνο για ένα έτος από τον καιρό της πώλησής του, μετά την πάροδο του οποίου περιερχόταν στην κυριότητα του αγοραστή. Για τα σπίτια των Λευιτικών πόλεων το δικαίωμα εξαγοράς ίσχυε στον αιώνα επειδή οι Λευίτες δεν είχαν κληρονομιά γης.—Λευ 25:29-34.

it-1 σ. 1377 ¶5

Ιωβηλαίο

Ο νόμος του Ιωβηλαίου, όταν τηρούνταν, δεν άφηνε το έθνος να ξεπέσει στη θλιβερή κατάσταση που παρατηρείται σήμερα σε πολλές χώρες, στις οποίες υπάρχουν ουσιαστικά μόνο δύο τάξεις, οι πάμπλουτοι και οι πάμφτωχοι. Τα οφέλη για τον καθένα ατομικά ενίσχυαν το έθνος, διότι κανείς δεν βρισκόταν λόγω οικονομικής δυσπραγίας σε μειονεκτική θέση που δεν του επέτρεπε να είναι παραγωγικός, αλλά όλοι μπορούσαν να συμβάλλουν με τα ταλέντα και τις ικανότητές τους στην ευημερία του έθνους. Με τις ευλογίες

που έδινε ο Ιεχωβά στη σοδειά της γης και με την παρεχόμενη εκπαίδευση, ο Ισραήλ, όσο ήταν υπάκουος, απολάμβανε την τέλεια κυβέρνηση και ευημερία που μόνο η αληθινή θεοκρατία μπορούσε να προμηθεύσει.—Ησ 33:22.

Πνευματικά Πετράδια

w09 1/9 σ. 22 ¶4

Είναι Σωστό να Παίρνουμε Εκδίκηση;

Αν κάποιος Ισραηλίτης χτυπούσε έναν ομοεθνή του και του έβγαζε το μάτι, ο Νόμος προέβλεψε δίκαιη τιμωρία. Ωστόσο, το θύμα δεν είχε το δικαίωμα να αυτοδικήσει εναντίον του δράστη ή κάποιου συγγενή του. Ο Νόμος απαιτούσε να παραπέμψει αυτός το ζήτημα στις επίσημες αρχές—στους διορισμένους κριτές—για να τύχει κατάλληλου χειρισμού. Όλοι ήξεραν ότι όποιος εγκληματούσε ή βιαιοπραγούσε εσκεμμένα εναντίον κάποιου άλλου θα αντιμετώπιζε ανάλογη τιμωρία, και αυτό λειτουργούσε πολύ αποτρεπτικά. Άλλα το ζήτημα δεν τελειώνει εδώ.

1-7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΛΕΥΤΙΚΟ 26, 27

«Πώς θα Λάβετε την Ευλογία του Ιεχωβά»

w08 15/4 σ. 4 ¶8

Αποκηρύξτε τα «Πράγματα που Δεν Έχουν Αξία»

⁸ Πώς μπορεί ο «Πλούτος» να γίνει σαν θεός; Πάρτε για παράδειγμα μια πέτρα που βρισκόταν σε κάποιον αγρό στον αρχαίο Ισραήλ. Μια τέτοια πέτρα θα μπορούσε να χρησιμεύσει στην κατασκευή ενός σπιτιού ή ενός τοίχου. Από την άλλη πλευρά, αν την έστηναν ως «ιερή στήλη» ή ως «αντικείμενο επίδειξης», θα γινόταν πρόσκομμα για το λαό του Ιεχωβά. (Λευιτ. 26:1) Παρόμοια, τα χρήματα έχουν τη θέση τους. Τα χρειαζόμαστε για να επιβιώσουμε, και μπορούμε να τα χρησιμοποιούμε σωστά στην υπηρεσία του Ιεχωβά. (Εκκλ. 7:12· Λουκ. 16:9) Άλλα αν τοποθετούμε την επιδίωξη χρημάτων πάνω από τη Χριστιανική μας

υπηρεσία, στην ουσία τα χρήματα γίνονται θεός για εμάς. (Διαβάστε τα εδάφια 1 Τιμόθεο 6:9, 10.) Στον κόσμο στον οποίο ζούμε, όπου η επιδίωξη οικονομικού κέρδους είναι τόσο σημαντική για τους ανθρώπους, εμείς πρέπει να βεβαιωνόμαστε ότι διατηρούμε ισορροπημένη άποψη σε αυτό το ζήτημα.—1 Τιμ. 6:17-19.

it-1 σ. 719 ¶7

Δέος

Λόγω του τρόπου με τον οποίο ο Ιεχωβά χρησιμοποίησε τον Μωυσή και πολιτεύτηκε μαζί του, ο Μωυσής εκτέλεσε μεγάλα και φοβερά έργα (εβρ., μωρά') μπροστά στα μάτια του λαού του Θεού. (Δευ 34:10, 12· Εξ 19:9) Όσοι είχαν πίστη διακατέχονταν από υγιή φόβο για την εξουσία του Μωυσή. Αντιλαμβάνονταν ότι ο Θεός μιλούσε μέσω εκείνου. Επίσης, οι Ισραηλίτες έπρεπε να νιώθουν δέος για το αγιαστήριο του Ιεχωβά. (Λευ 19:30· 26:2) Αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να εκδηλώνουν ευλαβικό σεβασμό για το αγιαστήριο, αποδίδοντας λατρεία με τον τρόπο που τους υποδείκνυε ο Ιεχωβά και ενεργώντας σε αρμονία με όλες τις εντολές του.

w91 1/3 σ. 17 ¶10

«Η Ειρήνη του Θεού» ας Διαφυλάττει την Καρδιά Σας

¹⁰ Ο Ιεχωβά είπε σ' εκείνο το έθνος: «Εάν περιπατήτε εις τα προστάγματά μου και φυλάττητε τας εντολάς μου και εκτελήτε αυτάς, τότε θέλω δώσει τας βροχάς σας εις τους καιρούς αυτών, και η γη θέλει δώσει τα γεννήματα αυτής, και τα δένδρα του αγρού θέλουσι δώσει τον καρπόν αυτών. Και θέλω δώσει ειρήνην εις την γην, και θέλετε πλαγιάζει και ουδείς θέλει σας εκφοβίζει· και θέλω εξολοθρεύσει τα πονηρά θηρία από της γης και μάχαιρα δεν θέλει περάσει δια μέσου της γης σας. Και θέλω περιπατεί μεταξύ σας και θέλω είσθαι Θεός σας και σεις θέλετε είσθαι λαός μου». (Λευιτικόν 26:3, 4, 6, 12) Ο Ισραήλ μπορούσε να απολαμβάνει ειρήνη με την έννοια ότι είχε ασφάλεια από τους εχθρούς του, υλική αφθονία και μια στενή σχέση με τον Ιεχωβά. Άλλα αυτό θα εξαρτιόταν από την προσκόλλησή τους στο Νόμο του Ιεχωβά.—Ψαλμός 119:165.

Πνευματικά Πετράδια

it-1 σ. 982 ¶10

Επιδημία

Επακόλουθο της Εγκατάλειψης του Θεϊκού Νόμου. Στο έθνος του Ισραήλ δόθηκε η προειδοποίηση ότι, αν αρνούνταν να τηρήσουν τη διαθήκη που είχε κάνει ο Θεός μαζί τους, εκείνος θα «έστελνε επιδημία ανάμεσά τους». (Λευ 26: 14-16, 23-25· Δευ 28:15, 21, 22) Από την αρχή ως το τέλος των Γραφών, η υγεία—είτε η σωματική είτε η πνευματική—συσχετίζεται με την ευλογία του Θεού (Δευ 7:12, 15· ψλ 103:1-3· Παρ 3:1, 2, 7, 8· 4:21, 22· Απ 21:1-4), ενώ η ασθένεια συσχετίζεται με την αμαρτία και την ατέλεια. (Εξ 15:26· Δευ 28: 58-61· Ησ 53:4, 5· Ματ 9:2-6, 12· Ιωα 5:14) Έτσι λοιπόν, ενώ αληθεύει ότι σε ορισμένες περιπτώσεις ο Ιεχωβά Θεός επέφερε άμεσα και ακαριαία κάποια πάθηση σε μερικά άτομα, όπως τη λέπρα της Μαριάμ, του Οζία και του Γιεζί (Αρ 12:10· 2Χρ 26:16-21· 2Βα 5:25-27), φαίνεται ότι σε πολλές περιπτώσεις οι ασθένειες και οι επιδημίες που προέκυπταν ήταν τα φυσικά και αναπόφευκτα επακόλουθα της αμαρτωλής πορείας ορισμένων προσώπων ή εθνών. Αυτοί απλώς θέριζαν ό,τι είχαν σπείρει, και τα σάρκινα σώματά τους υφίσταντο τις συνέπειες των εσφαλμένων οδών τους. (Γα 6:7, 8) Σχετικά με αυτούς που στρέφονταν σε χυδαία σεξουαλική ανηθικότητα, ο απόστολος Παύλος λέει ότι ο Θεός «τούς παρέδωσε σε ακαθαρσία, ώστε τα σώματά τους να αιτιμάζονται ανάμεσά τους . . . λαβαίνοντας για τον εαυτό τους την πλήρη ανταπόδοση που τους άξιζε για την πλάνη τους».—Ρω 1:24-27.

8-14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΑΡΙΘΜΟΙ 1, 2

«Ο Ιεχωβά Οργανώνει τον Λαό Του»

w94 1/12 σ. 9 ¶4

Η Δικαιωματική Θέση της Λατρείας του Ιεχωβά στη Ζωή Μας

⁴ Αν παρατηρούσατε από ψηλά τον Ισραήλ καθώς ήταν στρατοπεδευμένος στην έρημο, τι θα βλέπα-

τε; Μια τεράστια, αλλά εύτακτη, παράταξη από σκηνές που στέγαζαν πιθανώς τρία εκατομμύρια ή και περισσότερους ανθρώπους, καταταγμένους ανά τρεις φυλές προς βορρά, νότο, ανατολή και δύση. Αν κοιτάζατε από πιο κοντά, θα προσέχατε επίσης κάποια άλλη διάταξη σκηνών η οποία βρισκόταν πλησιέστερα στο μέσον του στρατοπέδου. Αυτές οι τέσσερις μικρότερες ομάδες σκηνών στέγαζαν τις οικογένειες της φυλής του Λευί. Ακριβώς στο κέντρο του στρατοπέδου, σε μια περιοχή που διαχωριζόταν από ένα υφασμάτινο περίφραγμα, βρισκόταν μια μοναδική κατασκευή. Αυτή ήταν η «σκηνή του μαρτυρίου», την οποία είχαν οικοδομήσει ‘συνετοί στην καρδιά’ Ισραηλίτες σύμφωνα με το σχέδιο του Ιεχωβά.—Αριθμοί 1:52, 53· 2:3, 10, 17, 18, 25· Έξιδος 35:10.

it-2 σ. 1040 ¶4

Στρατόπεδο

Το μέγεθος του στρατοπέδου του Ισραήλ ήταν πολύ μεγάλο. Σύμφωνα με τους παραπάνω αριθμούς που προέκυψαν κατά την απογραφή, υπήρχαν συνολικά 603.550 μάχιμοι άντρες, εκτός από τα γυναικόπαιδα, τους ηλικιωμένους και τους ανάπτηρους, τους 22.000 Λευίτες και «μια τεράστια μεικτή ομάδα» ξένων—όλοι αυτοί οι άνθρωποι πιθανόν να έφταναν ή να ξεπερνούσαν τα 3.000.000. (Εξ 12:38, 44· Αρ 3:21-34, 39) Δεν είναι βέβαιο πόση έκταση θα κάλυπτε ένα τέτοιο στρατόπεδο. Οι εκτιμήσεις διαφέρουν πολύ. Όταν το στρατόπεδο στήθηκε απέναντι από την Ιεριχώ, στις Πεδιάδες του Μωάβ, αναφέρεται ότι εκτεινόταν «από τη Βαιθ-ιεσιμώθ ως την Αβέλ-σιττίμ».—Αρ 33:49.

Πνευματικά Πετράδια

it-1 σ. 257 ¶9

Απογραφή

Καταχώριση, συνήθως με βάση το όνομα και τη γενεαλογική γραμμή, σύμφωνα με τη φυλή και τον πατρικό οίκο. Η απογραφή δεν αποσκοπούσε μόνο στην απλή καταμέτρηση του πληθυσμού. Οι εθνικές απογραφές που αναφέρονται στην Αγία Γραφή εξυπηρετούσαν διάφορους σκοπούς, όπως η φορολογία, η στρατολόγηση ή (όσον αφορά

τους Λευίτες) η ανάθεση καθηκόντων στο αγιαστήριο.

15-21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΑΡΙΘΜΟΙ 3, 4

«Η Υπηρεσία των Λευιτών»

it-1 σ. 1225 ¶8

Ιερέας

Υπό τη Διαθήκη του Νόμου. Ενόσω οι Ισραηλίτες ήταν υπόδουλοι στην Αίγυπτο, ο Ιεχωβά αγίασε για τον εαυτό του κάθε πρωτότοκο γιο του Ισραήλ όταν θανάτωσε τα πρωτότοκα της Αιγύπτου με τη δέκατη πληγή. (Εξ 12:29· Αρ 3:13) Κατά συνέπεια, αυτοί οι πρωτότοκοι γιοι ανήκαν στον Ιεχωβά και έπρεπε να χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για ειδική υπηρεσία προς αυτόν. Ο Θεός θα μπορούσε να είχε ορίσει όλα αυτά τα πρωτότοκα αρσενικά του Ισραήλ ως ιερείς και φροντιστές του αγιαστηρίου. Αντίθετα, ο σκοπός του εξυπηρετούνταν με το να πάρει για αυτή την υπηρεσία τους άρρενες της φυλής του Λευί. Γι' αυτόν το λόγο, επέτρεψε στο έθνος να αντικαταστήσει τα πρωτότοκα αρσενικά των άλλων 12 φυλών (οι απόγονοι των γιων του Ιωσήφ—του Εφραΐμ και του Μανασσή—υπολογίστηκαν ως δύο φυλές) με τα αρσενικά των Λευιτών. Σε μια απογραφή που έγινε διαπιστώθηκε ότι οι μη Λευίτες πρωτότοκοι γιοι ηλικίας ενός μηνός και πάνω υπερέβαιναν κατά 273 τα αρσενικά των Λευιτών, γι' αυτό και ο Θεός απαίτησε να καταβληθεί ένα λυτρωτικό αντίτιμο πέντε σίκλων (\$11) για καθένα από αυτούς τους 273, τα δε χρήματα δόθηκαν στον Ααρών και στους γιους του. (Αρ 3:11-16, 40-51) Πριν από αυτή τη δοσοληψία, ο Ιεχωβά είχε ήδη ξεχωρίσει τα άρρενα μέλη της οικογένειας του Ααρών από τη φυλή του Λευί για να αποτελέσουν το ιερατείο του Ισραήλ. —Αρ 1:1· 3:6-10.

it-2 σ. 202 ¶7

Λευίτες

Καθήκοντα. Οι Λευίτες αποτελούνταν από τρεις οικογένειες προερχόμενες από τους γιους του Λευί:

τον Γηρσών (Γηρσώμ), τον Καάθ και τον Μεραρί. (Γε 46:11· 1Χρ 6:1, 16) Σε καθεμιά από αυτές τις οικογένειες δόθηκε μια θέση κοντά στη σκηνή της μαρτυρίας στην έρημο. Η κααθίτική οικογένεια του Ααρών στρατοπέδευε μπροστά στη σκηνή, προς την ανατολή. Οι άλλοι Κααθίτες στρατοπέδευαν στη νότια πλευρά, οι Γηρσωνίτες στη δυτική και οι Μεραρίτες στη βόρεια. (Αρ 3:23, 29, 35, 38) Το στήσιμο, η αποσυναρμολόγηση και η μεταφορά της σκηνής της μαρτυρίας ήταν εργασία των Λευιτών. Όταν ερχόταν η ώρα της μετακίνησης, ο Ααρών και οι γιοι του κατέβαζαν την κουρτίνα που χώριζε τα Άγια από τα Άγια των Αγίων και κάλυπταν την κιβωτό της διαθήκης, τα θυσιαστήρια και άλλα άγια έπιπλα και σκεύη. Στη συνέχεια οι Κααθίτες κουβαλούσαν αυτά τα πράγματα. Οι Γηρσωνίτες μετέφεραν τα υφάσματα της σκηνής, τα καλύμματα, τα προπετάσματα, τα παραπετάσματα της αυλής και τα σχοινιά της σκηνής (προφανώς τα σχοινιά της ίδιας της σκηνής της μαρτυρίας), οι δε Μεραρίτες φρόντιζαν για τα πλαίσια, τους στύλους, τα πέλματα υποδοχής, τους πασσάλους της σκηνής και τα σχοινιά (τα σχοινιά της αυλής που περιέβαλλε τη σκηνή).—Αρ 1:50, 51· 3:25, 26, 30, 31, 36, 37· 4:4-33· 7:5-9.

it-2 σ. 203 ¶2

Λευίτες

Στις ημέρες του Μωυσή, ένας Λευίτης αναλάμβανε σε ηλικία 30 ετών τα πλήρη καθήκοντά του, όπως τη μεταφορά της σκηνής της μαρτυρίας και των αντικειμένων της κατά τις μετακινήσεις. (Αρ 4:46-49) Κάποια καθήκοντα μπορούσαν να εκτελεστούν από την ηλικία των 25, αλλά προφανώς όχι η κοπιαστική υπηρεσία, όπως η μεταφορά της σκηνής. (Αρ 8:24) Την εποχή του Βασιλιά Δαβίδ, η ηλικία μειώθηκε στα 20 χρόνια. Η εξήγηση που έδωσε ο Δαβίδ ήταν ότι η σκηνή της μαρτυρίας (η οποία επρόκειτο να αντικατασταθεί τώρα από το ναό) δεν θα χρειαζόταν πλέον να μεταφέρεται. Ο διορισμός της υποχρεωτικής υπηρεσίας τερματίζόταν στην ηλικία των 50 ετών. (Αρ 8:25, 26· 1Χρ 23:24-26· βλέπε ΗΛΙΚΙΑ.) Οι Λευίτες έπρεπε να είναι καλά καταρτισμένοι στο Νόμο, καθώς καλούνταν συχνά να τον διαβάζουν δημόσια και να

τον διδάσκουν στον κοινό λαό.—1Χρ 15:27· 2Χρ 5:12· 17:7-9· Νε 8:7-9.

Πνευματικά Πετράδια

w06 1/8 σ. 23 ¶13

Να Είστε Σοφοί—Να Φοβάστε τον Θεό!

¹³ Το γεγονός ότι ο Δαβίδ λάβαινε τη βοήθεια του Ιεχωβά όταν περνούσε στενοχώριες καθιστούσε βαθύτερο το φόβο του για τον Θεό και ενίσχυε την πεποίθησή του σε εκείνον. (Ψαλμός 31:22-24) Σε τρεις σημαντικές περιπτώσεις, όμως, ο φόβος του Δαβίδ για τον Θεό χάθηκε, πράγμα που οδήγησε σε σοβαρές συνέπειες. Η πρώτη περίπτωση περιλάμβανε τη διευθέτηση που έκανε για να μεταφερθεί η κιβωτός της διαθήκης του Ιεχωβά στην Ιερουσαλήμ πάνω σε άμαξα και όχι στους ώμους των Λευιτών, όπως όριζε ο Νόμος του Θεού. Όταν ο Ουζά, ο οποίος οδηγούσε την άμαξα, έπιασε την Κιβωτό για να τη σταθεροποιήσει, πέθανε επιτόπου για την «ανευλαβή πράξη» του. Ναι, ο Ουζά διέπραξε σοβαρή αμαρτία, αλλά στην ουσία εκείνο που προκάλεσε αυτό το τραγικό αποτέλεσμα ήταν το γεγονός ότι ο Δαβίδ δεν διατήρησε κατάλληλο σεβασμό για το Νόμο του Θεού. Το να φοβάται κάποιος τον Θεό σημαίνει να κάνει τα πράγματα σύμφωνα με το δικό Του τρόπο.—2 Σαμουήλ 6:2-9· Αριθμοί 4:15· 7:9.

22-28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ | ΑΡΙΘΜΟΙ 5, 6

«Πώς Μπορείτε να Μιμείστε τους Ναζηραίους;»

it-2 σ. 418 ¶3-6

Ναζηραίος

Τρεις ήταν οι κύριοι περιορισμοί που ίσχυαν για όσους έκαναν ευχή Ναζηραίου: (1) Δεν έπρεπε να πιουν καθόλου μεθυστικό ποτό ούτε έπρεπε να φάνε οποιοδήποτε προϊόν του κλήματος, είτε άγουρο είτε ώριμο είτε ξερό, ούτε έπρεπε να πιουν το χυμό από αυτό, είτε φρέσκο είτε αφότου είχε υποστεί ζύμωση είτε όταν είχε γίνει ξίδι.

(2) Δεν έπρεπε να κόψουν τα μαλλιά τους. (3) Δεν έπρεπε να αγγίζουν πτώμα, ακόμη και αν επρόκειτο για τον πιο κοντινό τους συγγενή—πατέρα, μητέρα, αδελφό ή αδελφή.—Αρ 6:1-7.

Ειδικές Ευχές. Το άτομο που έκανε αυτή την ειδική ευχή έπρεπε «να ζήσει ως Ναζηραίος [δηλαδή αφιερωμένος, αποχωρισμένος] για τον Ιεχωβά», όχι για να λάβει έπαινο από τους ανθρώπους με επίδειξη φανατικού ασκητισμού. Αντίθετα, «όλες τις ημέρες της Ναζηραιοσύνης του είναι άγιος για τον Ιεχωβά».—Αρ 6:2, 8· παράβαλε Γε 49:26, υποσ.

Συνεπώς, οι απαιτήσεις που υπήρχαν για τους Ναζηραίους είχαν ειδική σπουδαιότητα και σημασία στη λατρεία του Ιεχωβά. Ότι ίσχυε για τον αρχιερέα, ο οποίος λόγω του αγίου αξιώματός του δεν έπρεπε να αγγίζει κανένα πτώμα, ούτε ακόμη και ενός από τους πιο κοντινούς του συγγενείς, ίσχυε και για τον Ναζηραίο. Ο αρχιερέας και οι υφιερείς, λόγω της σοβαρής ευθύνης που συνεπάγονταν τα αξιώματά τους, απαγορευόταν να πιουν κρασί ή μεθυστικό ποτό όταν εκτελούσαν τα ιερά τους καθήκοντα ενώπιον του Ιεχωβά.—Λευ 10:8-11· 21:10, 11.

Επιπλέον, ο Ναζηραίος (εβρ., ναζίρ) έπρεπε «να αποδεικνύεται άγιος αφήνοντας τα μαλλιά του κεφαλιού του να μακραίνουν», κάτι που χρησίμευε ως επιστέγασμα για να μπορούν όλοι να αναγνωρίζουν αμέσως την άγια Ναζηραιοσύνη του. (Αρ 6:5) Η ίδια εβραϊκή λέξη ναζίρ χρησιμοποιούνταν για τα “ακλάδευτα” κλήματα κατά τη διάρκεια των ιερών σαββατιαίων ετών και των Ιωβηλαίων. (Λευ 25:5, 11) Είναι επίσης ενδιαφέρον το γεγονός ότι η χρυσή πλάκα που βρισκόταν πάνω στο τουρμπάνι του αρχιερέα, στο μπροστινό μέρος, στην οποία ήταν σκαλισμένα τα λόγια «Η αιγιότητα ανήκει στον Ιεχωβά», αποκαλούνταν «το άγιο σημείο της αφιέρωσης [εβρ., νέζερ, από την ίδια ρίζα με τη λέξη ναζίρ]». (Εξ 39:30, 31) Παρόμοια, το επίσημο διάδημα το οποίο φορούσαν οι χρισμένοι βασιλιάδες του Ισραήλ αποκαλούνταν επίσης νέζερ. (2Σα 1:10· 2Βα 11:12· βλέπε ΑΦΙΕΡΩΣΗ· ΣΤΕΜΜΑ, ΣΤΕΦΑΝΙ.) Στη Χριστιανική εκκλησία ο απόστολος Παύλος λέει ότι τα μακριά

μαλλιά της γυναίκας τής έχουν δοθεί αντί για κάλυμμα του κεφαλιού. Είναι για αυτήν φυσική υπενθύμιση του ότι η θέση της είναι διαφορετική από του άντρα. Πρέπει να έχει υπόψη της τη θέση υποταγής που κατέχει στη διευθέτηση του Θεού. Αυτές, λοιπόν, οι απατήσεις—τα άκοπα μαλλιά (αφύσικα για τον άντρα), η απόλυτη αποχή από κρασί, καθώς και η ανάγκη για καθαρότητα και αμόλυντη κατάσταση—εντύπωναν στον αφιερωμένο Ναζηραίο τη σημασία που είχε η αυταπάρνηση και η ολοκληρωτική υποταγή στο θέλημα του Ιεχωβά.—1Κο 11:2-16· βλέπε ΚΑΛΥΜΜΑ ΚΕΦΑΛΙΟΥ· ΜΑΛΛΙΑ, ΤΡΙΧΩΜΑ· ΦΥΣΗ.

Πνευματικά Πετράδια

w05 15/1 σ. 30 ¶2

Ερωτήσεις από Αναγνώστες

Ο Σαμψών, όμως, ήταν Ναζηραίος με διαφορετική έννοια. Πριν από τη γέννηση του Σαμψών, ο άγγελος του Ιεχωβά είπε στη μητέρα του: «Θα μείνεις έγκυος και οπωσδήποτε θα γεννήσεις γιο, και ξυράφι δεν πρέπει να ανεβεί στο κεφάλι του, επειδή Ναζηραίος του Θεού θα γίνει το παιδί μόλις βγει από την κοιλιά· και αυτός είναι που θα αναλάβει την ηγεσία στη διάσωση του Ισραήλ από το χέρι των Φιλισταίων». (Κριτές 13:5) Ο Σαμψών δεν έκανε ευχή Ναζηραιοσύνης. Ήταν Ναζηραίος μέσω θεϊκού διορισμού, και η Ναζηραιοσύνη του ήταν ισόβια. Ο περιορισμός που απαγόρευε την επαφή με πτώματα δεν μπορούσε να ισχύει στην περίπτωσή του. Αν ίσχυε και εκείνος άγγιζε κατά λάθος ένα πτώμα, πώς θα μπορούσε να αρχίσει ξανά μια ισόβια Ναζηραιοσύνη η οποία ξεκίνησε με τη γέννησή του; Προφανώς, λοιπόν, οι απατήσεις για τους ισόβιους Ναζηραίους διέφεραν σε κάποιους τομείς από εκείνες για τους εθελοντές Ναζηραίους.